

[Lorentzen.]

beskeden karakter, og da den famøse skat forbliver uændret bortset fra den lille ændring, den højtærede indenrigsminister har måttet foretage i sidste øjeblik, og som vi i og for sig kan tiltræde, så mener vi ikke, at der er sket en sådan ændring, at det vil være forsvarligt at stemme for lovforslaget. Jeg har allerede betonet, at vi ikke ønsker at gå ejernes ærinde, slet ikke. Den højtærede økonomiminister smiler, og jeg kan så godt lide at se den højtærede økonomiminister smile, for så ser han meget bedre ud. (*Munterhed*). Hvis man smiler ad det, jeg siger, er det på en måde aldeles urigtigt. Vi ønsker ikke at gå hverken ejerens eller lejerens ærinde. Vi prøver på, som jeg begyndte med at sige, at finde frem til en rimelig afvikling, der ikke går nogen for nær og dog har friheden som mål. Det er det, vi har gjort, og mere skal jeg ikke sige om dette spørgsmål. Jeg har formentlig allerede sagt så meget om de foreslåede ændringer i skattelovgivningen, at man er klar over, at mit parti vil stemme imod dem.

Jeg kommer så til lovforslaget om boligbyggeri, og dér må jeg desværre begynde på en lidt hårdere måde, end jeg har for vane. Forinden jeg går over til at omtale selve lovforslaget, vil jeg fremsætte nogle bemærkninger om tillid. Vi kan have forskellig opfattelse af problemerne, og vi har lov til hver for sig at kæmpe for vore synspunkter, men når et lovforslag er ophøjet til lov, må det naturligvis føres ud i livet i overensstemmelse med hvad det indeholder, selv om det ikke kan undgås, at regeringens synspunkter får overvejende vægt, hvor selve paragraffen giver anledning til tvivl, eller hvor den indeholder en fuldmagt til vedkommende minister. Det må alle naturligvis være forberedt på, og heri er der intet direkte angribeligt. Jeg må imidlertid minde om, hvordan situationen var, da byggestøtteleven af 1955 blev til. Da sad der en regering, som var i den yderste nød. Jeg deltog i forhandlingerne og ved nøjagtigt, hvordan følelserne var både på den ene side og på den anden side. Man spurgte, om oppositionen — og mit parti overlod det til mig — ville stille nogle tal op, som kunne danne et forhandlingsgrundlag. Jeg gjorde det, men man kunne ikke acceptere disse tal, og

det var absolutte tal, det var tal, der ikke måtte overskrides. Husk på, Danmark var i en meget vanskelig situation på det tidspunkt, da byggestøtteleven af 1955 blev til. Mit parti stemte ikke for lovforslaget, men det gjorde det konservative folkeparti, og jeg kan godt røbe, at det konservative folkepartis daværende formand sagde til mig: når vi stemmer for disse lovforslag, er det, fordi disse beløb nu skal overholdes, og de betyder en væsentlig reduktion af udgifterne. Som man måske husker, måtte der anvendes 335 mill. kr. i 1955-56, næste år 315 mill. kr., derefter 300 mill. kr. og til sidst 300 mill. kr.

Jeg vil nu gerne spørge, om lovens § 1 kan misforstås. Der skal en meget stærk fortolkningskunst til, hvis man skal kunne lægge noget andet ind i disse ord, men hvordan fortolkede ministeriet dem? Ministeriet fortolkede dem således: beløbet er ikke et absolut beløb, det er et tilsagnsbeløb. Ja, det høje ministerium kalder det i sin skrivelse til udvalget et rådighedsbeløb, men jeg mener, det er et dårligt udtryk, sikkert en fejlskrift; der skulle nok have stået tilsagnsbeløb. Altså: det er kun udtryk for et tilsagnsbeløb, og vi er naturligvis klar over, at hvorvidt dette tilsagnsbeløb kan holde, afhænger af, hvordan man kalkulerer. Jeg ved knap nok, hvordan man har kalkuleret, men jeg vil tro, man har kalkuleret med, at vedkommende låntager kunne få ca. 50 pct. af nettoprovenuet af kredit- og hypotekforeningslånene, men var det ikke en dristig fortolkning? Havde praksis vist, at man kunne få ca. 50 pct. af nettoprovenuet af kredit- og hypotekforeningslånene? Det havde praksis ikke vist. Nu er der sket det, at man i den senere tid vistnok er begyndt at få større lån i kredit- og hypotekforeninger, således at man nok efterhånden når op i nærheden deraf, men da man fastsatte tilsagnsbeløbene, var praksis i kredit- og hypotekforeninger en anden, og hvad er resultatet blevet? Resultatet er blevet, at boligministeriet i dag regner med en overskridelse for disse 4 år på ca. 300 mill. kr. Helt bestemt kan boligministeriet vel endnu ikke sige det, for den ene post hedder formentlig endnu 800 mill. kr., men lad os nu, når de endelige tal kommer, se, om det ikke bliver i alt fald 800 mill. kr. Men